

Mijn eerste Mendig-Budel

Daar zaten we dan op een zonovergoten Budels terras met een (alcoholvrije) Weizen voor onze neus. De fietsen ingeleverd en netjes in de vrachtauto gestald, wachten op de bus naar Mendig. Nu kon ik echt niet meer terug...de volgende dag moest het gebeuren: Op de fiets de 245 kilometer en een krappe 3000 hoogtemeters die Mendig van Budel scheiden overbruggen. Waarom? Daar is eigenlijk geen zinnig antwoord op te geven. Volgens de overlevering had de kastelein van het stamcafé van “De Bokkenrijders” (de fietsclub uit Budel) een dochter die verkering had met een jongen uit Mendig. Zo werd het idee geboren om een fietstocht tussen beide plaatsen te organiseren. De verkering ging uit, de tocht bestaat nog steeds en trekt ieder jaar zo’n 250 deelnemers. Dit jaar was ik voor het eerst een van hen.

In de bus wezen mijn mede-fietsers me maar al te graag op de bergjes rechts van ons die we de volgende dag zouden beklimmen. Gelukkig bood de zon die fel door de ruiten scheen een goed excuus om de gordijnen dicht te doen. Die bergjes: zorgen voor morgen!

In Mendig werden we ondergebracht in Hotel Laacher Lay: Duitse degelijkheid in hotelvorm. Onze fietsen konden in de garage onder het hotel, de tassen op onze kamers, en wij met z’n allen naar de Vulkan Brauerei voor de nodige koolhydraten. Die laatste konden zowel in vaste vorm – in de vorm van een prima 3 gangen pasta-diner – als in vloeibare vorm genuttigd worden. Het ambitieniveau voor de volgende dag was goed af te lezen aan de verhouding vaste versus vloeibare koolhydraten.

De volgende ochtend zaten we op tijd aan het goed gesorteerde ontbijtbuffet van het hotel. Nico zat er wat stilletjes bij, en toen hij opstond bleek goed waarom: De rits van zijn fietsshirt had het begeven, en Nico had een shirt van Toon kunnen lenen. Als jullie Toon en Nico kennen hoef ik het niet verder uit te leggen, maar voor de rest: De pasvorm van Toons shirt was niet helemaal optimaal voor Nico. Gelukkig bleek mijn dames-4 perfect te passen.

Na het ontbijt verzamelden alle fietsers zich op het marktplein van Mendig, van waar we klokslag 8 uur door de burgemeester van Mayen (waar Mendig deel van uitmaakt) werden “weggeschoten”. Ik heb me laten vertellen dat de eerste 5 kilometer geneutraliseerd waren, maar daar heb ik niks van gemerkt. De tocht begint namelijk, heel bemoedigend, direct met een flinke klim vanuit het centrum van Mendig, waardoor alleen de echte klimgeiten iets van de neutralisatie merken (denk ik). Voor de gewone fietsers is het zoeken naar iets van ritme, en genieten van het mooie uitzicht.



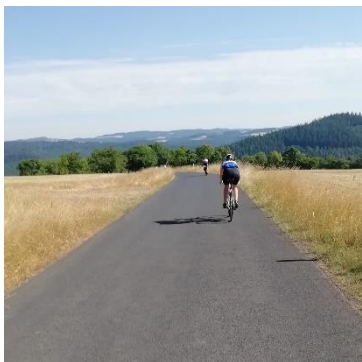
Klaar voor de start!



Op de Hohe Acht – bijna boven.

Om het een beetje overzichtelijk te houden, reed ik letterlijk en figuurlijk van pauzeplek naar pauzeplek. De eerste etappe van ongeveer 60 kilometer was verreweg het lastigst, met naast de vele geleidelijke klimmetjes ook twee echte kuitbijters: De Helleweg (what’s in a name) en de Hohe Acht, een klein verraderlijk steil klimmetje door het open veld. Gelukkig bood de omgeving voldoende afleiding: De route

gaat voor een groot deel over prachtige, rustige landweggetjes en fietspaden, door korenvelden, bossen, en kleine dorpjes. Het lag er allemaal zonovergoten bij, wat natuurlijk heel mooi was, maar waardoor het kwik ook flink opliep.



Lekker dalen.



Kopman in actie.

Ook de tweede etappe heuvelt nog flink, maar kent (gelukkig) geen echte steile klimmen meer. En het voordeel van al dat klimmen: je mag ook weer naar beneden! En de afdalingen zijn echt super, van lange, rechte stukken waar je lekker kan knallen, tot technische bochtige stukken waar stuurmanskunst vereist is en alles er tussenin. Na de tweede etappe werden we op ongeveer 125 kilometer beloond met een heerlijk stuk rijstevlaai, suikerwafels, bananen en meer sportdrink dan je opkunt.

De derde etappe was zo goed als vlak, maar nu merkten we pas goed dat de noord-westen wind niet echt gunstig stond... Door de open korenvelden hadden we ook niet echt veel beschutting, gelukkig had ik mijn eigen kopman bij me, die al het kopwerk voor zijn rekening nam, zodat ik alleen maar in het wiel hoefde te zitten. Daarbij hielp het dat de derde etappe voornamelijk bergaf is, dus het schoot lekker op! De broodjes knakworst en de soep bij de laatste post gingen er prima in, en waren hard nodig om het zout weer een beetje aan te vullen.

En zo werd het alweer tijd voor de laatste loodjes – de laatste 59 kilometer die ons nog scheidde van Budel. Ook hier weer heel veel tegenwind, en de kilometers begonnen langzaam toch wel te tellen (bij mij, mijn kopman ging nog als een speer). De laatste 20 kilometer werd het aftellen naar de finish (nog 15 – dat is gelijk aan vanaf de Keersopperdreef naar huis, nog 10 – gelijk aan vanuit Best naar huis), maar gelukkig reden we iets na zessen Budel in! Op naar het finish-schavot, de medaille, en een welverdiende Weizen!



Goede verzorgingsposten!



Na de finish, nu een lekker koud...



...biertje!

Het was zwaar, maar ontzettend mooi, supergoed verzorgd en heel gezellig. Dus wie weet, tot volgend jaar?

Liesbeth Geerts